

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **NAPKO spol. s r.o.**, se sídlem Jilemnického 29/46, Olomouc - Nedvězí, zast. JUDr. Karlem Vítkem, advokátem se sídlem Dobrovského 1157/25, Olomouc, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 11. 2013, čj. 46060-3/2013-900000-304.4 a čj. 46062-3/2013-900000-304.4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 8. 2016, čj. 22 Af 2/2014-25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně si nechala do České republiky postupně dovézt dvě dodávky zboží – spletená lanka z nelegované oceli. V obou případech v celním prohlášení k dodávkám uvedla, že zemí původu zboží je Malajsie. K prokázání původu doložila osvědčení o nepreferenčním původu zboží a faktury od dodavatelů. Celní úřad pro Olomoucký kraj (dále jen „celní úřad“) propustil zboží do celního režimu volný oběh rozhodnutími ze dne 10. 11. 2010 a 24. 8. 2012.

[2] Žalovaný na žádost celního úřadu ze dne 19. 5. 2011 provedl následnou verifikaci výše zmíněných osvědčení o nepreferenčním původu zboží. V odpovědi konstatoval, že ani přes odeslanou urgenci neobdržel ve stanovené lhůtě od kompetentních malajských orgánů stanovisko k pravosti osvědčení, a proto verifikační řízení ukončil. Celní úřad ve sdělení ze dne 9. 7. 2012 informoval žalobkyni, že s ohledem na výsledky verifikačního řízení nebyl prokázán deklarovaný malajský nepreferenční původ zboží a vyzval ji k předložení dalších důkazů.

[3] Z důvodu pojatých podezření o obcházení antidumpingového cla požádaly celní orgány Evropský úřad pro boj proti podvodům (OLAF) o spolupráci v prošetření věci. Dne 30. 5. 2013 obdržel žalovaný zprávu, ve které OLAF poskytnul dodatečné informace. Jde zejména o tabulkové přehledy ZB-1 a ZB-2, ze kterých vyplývá, že skutečný původ zboží je v Číně.

[4] S výsledky šetření OLAF seznámil celní úřad žalobkyni dne 28. 6. 2013. Zároveň ji vyzval k podání vysvětlení ve lhůtě 15 dnů od doručení sdělení, kterou následně na žádost žalobkyně prodloužil o dalších 14 dnů. Další žádosti o prodloužení lhůty celní úřad již nevyhověl. Následně vydal dne 12. 8. 2013 dva dodatečné platební výměry, kterými bylo žalobkyni vyměřeno dovozní antidumpingové clo ve výši 999 936 Kč za první dodávku zboží a ve výši 2 108 839 Kč plus penále 421 768 Kč za druhou dodávku zboží.

[5] Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti oběma platebním výměrům ve dvou rozhodnutích ze dne 7. 11. 2013, citovaných v záhlaví tohoto rozsudku.

[6] Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně bránila žalobou, kterou krajský soud výše označeným rozsudkem zamítl.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[7] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Převážná část kasační stížnosti se zabývá stavem důkazů, na jejichž podkladě bylo o vyměření antidumpingového cla rozhodnuto. Stěžovatelka namítá, že zpráva OLAF doručená celnímu úřadu dne 30. 5. 2013 je jediným, osamoceným a nepřímým důkazem, který neposkytuje dostatek relevantních informací pro závěr o tom, že dodávky zboží jsou skutečně z Číny. Navíc zpráva OLAF se opírá pouze o „*jakousi tabulku, ze které však nevyplyvá provázanost s konkrétním zbožím dováženým žalobcem*“. Jiné důkazy celní orgány neuvedly. Jelikož zpráva OLAF není zprávou konečnou, bylo vhodné, aby si celní orgány obstaraly další důkazy, zejména listinné důkazy, či provedly výslech pracovníků OLAF, který by potvrdil průkaznost údajů obsažených v tabulkách ZB-1 a ZB-2.

[8] Stěžovatelka je přesvědčena, že dostatečně prokázala malajský původ zboží. V této souvislosti odkazuje zejména na certifikáty - osvědčení o původu zboží, které specifikuje jako dokumenty vydané malajskou vládou, která za ně bere plnou odpovědnost. Pokud jde o výsledky verifikačního řízení, nečinnost třetího subjektu nemůže být přičítána k tíži stěžovatelky. Vedle toho stěžovatelka přikládá ke kasační stížnosti mandátní

pokračování

smlouvu ze dne 8. 1. 2010 a kupní smlouvu ze dne 10. 2. 2011 a namítá, že se žalovaný k těmto důkazům vůbec nevyjádřil. Přitom je stěžovatelka přesvědčena, že tyto dokumenty byly již součástí správního spisu.

[9] Stěžovatelka dále nesouhlasí s tím, že jí celní úřad poskytl přiměřeně dlouhou dobu k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí a k doložení potřebných dokladů. S ohledem na vzdálenost mezi kupujícím a prodávajícím a specifičnost oblasti, navíc v době, kdy nebyl její jednatel přítomen, nebylo objektivně možné se k věci plnohodnotně vyjádřit. Samy celní orgány vedly šetření 3 roky. Tento postup je v rozporu s § 6 odst. 3 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, jelikož celní orgány neposkytly stěžovateli přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech a neumožnily jí uplatňovat její práva a oprávněné zájmy.

[10] Stěžovatelka je také přesvědčena, že neporušila žádnou povinnost stanovenou zákonem, a proto jí nemohlo být uloženo penále. Nadto je výše penále nepřiměřeně vysoká a způsobilá přivodit stěžovateli finanční potíže. Celní úřad měl v rámci správního uvážení zohlednit všechny okolnosti. To se nestalo, a proto byla zamítnuta i žádost stěžovatelky o prominutí penále.

[11] Ke všem výše uvedeným námitkám stěžovatelka dodává, že jak rozhodnutí žalovaného, tak krajského soudu jsou nepřezkoumatelná. Žalovaný konkrétně neodůvodnil závěry vyslovené ve svých rozhodnutích, ani stěžovatelku neseznámil se zásadami hodnocení všech předložených důkazů. Žalovaný se zejména nevypořádal s důkazní hodnotou osvědčení a neodůvodnil, proč vychází pouze ze zprávy OLAF. Žalovaný dodatečně až ve vyjádření k žalobě ze dne 17. 2. 2014 poukazuje na neúspěšnost verifikačního řízení uvedených certifikátů. Uvádí zde, že verifikace certifikátů nebyla úspěšná, jelikož malajské orgány na žádost českých celních orgánů o potvrzení původu certifikátů nereagovaly. Nicméně tuto skutečnost žalovaný ve svém rozhodnutí nezmiňuje a přichází s ní až v řízení před správními soudy. K některým námitkám stěžovatelky se pak nevyjadřuje vůbec. V tomto ohledu pochybil rovněž krajský soud, který se nevypořádal dostatečně s námitkou stěžovatelky o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a pouze uzavřel, že jde o obecnou námitku. S ostatními jejími námitkami se krajský soud vypořádal často jen odkazem na odůvodnění žalovaného, aniž své závěry blíže zdůvodnil.

[12] Žalovaný s kasační stížností nesouhlasí. Námitky kasační stížnosti jsou totožné s námitkami žalobními, proto odkázal na své vyjádření k žalobě. Kasační stížnost navrhuje zamítnout.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[13] Nejvyšší správní soud při posuzování přípustné kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou.

[14] Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez

návrhu. Soud nejprve posoudil námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a krajského soudu [III.A.; kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.], pak se zabýval námitkou nedostatečného zjištění skutkového stavu věci [III.B.; § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], dále se vypořádal s námitkou neposkytnutí dodatečné lhůty k vyjádření [III.C.; § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] a nakonec posoudil námitky týkající se výše vyměřeného penále [III.D.; § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[15] Kasační stížnost není důvodná.

III.A. *K tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a krajského soudu*

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatelky, která tvrdí nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného i krajského soudu.

[17] Stěžovatelka předně namítá, že postrádá důvody, proč předložená osvědčení o původu zboží byla potlačena na úkor zprávy OLAF.

[18] Nejvyšší správní soud k tomu uvádí následující. Obecně lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí poznamenat, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Není pochyb, že při posuzování nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí je možné vycházet také z judikatury, která se zabývá otázkou nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (viz např. rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012 – 45, bod 22). Rozhodnutí správního orgánu bude nepřezkoumatelné v případě, že opomene přezkoumat jednu z odvolacích námitek (rozsudek NSS ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS), neodůvodní, proč nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč odvolací námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (rozsudek NSS ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS) nebo přizná jednomu z důkazních prostředků povahu nezvratného důkazu a nevysvětlí, proč opominul ostatní důkazy a skutečnosti (rozsudek NSS ze dne 14. 6. 2007, čj. 5 Afs 104/2006-73).

[19] Obě žalobou napadená rozhodnutí žalovaného se týkala totožných námitek, proto je možné posoudit jejich přezkoumatelnost současně. Žalovaný se v rozhodnutích postupně vyjádřil ke všem námitkám vzneseným v odvolání. Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že k důkazní hodnotě osvědčení o původu zboží se žalovaný vyjadřuje poměrně stručně v tom smyslu, že se nejedná o takové důkazy, které by význam zprávy OLAF zpochybnil. Nutno ovšem zdůraznit, že v odvolání k žalovanému stěžovatelka napadla zejména výpovědní hodnotu výsledků šetření uvedených ve zprávě OLAF. Žádné konkrétní námitky k hodnocení či opominutí stěžovatelkou předložených důkazů v odvolání neuvedla. Stěžovatelka pouze stručně odkazuje na jí předložená osvědčení o původu zboží, aby poukázala na odlišný standard náležitostí, jaké musí splňovat důkazy na straně celních orgánů a na straně stěžovatelky. Na jiném místě pouze konstatuje, že požadavek doložit další doklady je nepřiměřený.

[20] S ohledem na výše uvedené bylo povinností žalovaného přezkoumat odvoláním napadené rozhodnutí pouze v rozsahu požadovaném v odvolání (§ 114 odst. 2 daňového

pokračování

řádu). Žalovaný jasnou, srozumitelnou a ucelenou argumentací vysvětluje význam zprávy OLAF a její výpovědní hodnotu. Nebylo povinností žalovaného, aby se detailněji zabýval důkazní hodnotou stěžovatelkou předložených osvědčení, neboť sama stěžovatelka hodnocení či opominutí tohoto důkazu prvostupňovým orgánem v odvolání nenapadala.

[21] Lze dodat, že povinnost řádně odůvodnit rozhodnutí není nutno pojímat tak široce, že by bylo třeba vždy vyslovit podrobnou odpověď na každý, jakkoliv obecný argument účastníka řízení (srov. nálezy ÚS ze dne 5. 1. 2005, sp. zn. IV. ÚS 201/04, N 3/36 SbNU 19, ze dne 30. 5. 2006, sp. zn. I. ÚS 116/05, N 108/41 SbNU 349, ze dne 22. 9. 2009, sp. zn. III. ÚS 961/09, N 207/54 SbNU 565, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, N 26/52 SbNU 247, věc *M. CAMBELL & SONS LIMITED*, bod 68). Žalovaný proto nepochybil, pokud na čistě obecná nebo jen okrajová stěžovatelčina konstatování nereagoval. Proti těmto obecným výtkám postavil vlastní ucelený argumentační systém, nekompatibilní s názorem stěžovatelky.

[22] S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že rozhodnutí žalovaného je odůvodněno řádně a dostatečně. Rozhodnutí žalovaného je tedy přezkoumatelné a krajský soud nepochybil, pokud námitku stěžovatelky v žalobě neshledal důvodnou.

[23] Stěžovatelka dále namítá, že nepřezkoumatelné je i samotné rozhodnutí krajského soudu, protože nerefletoval její žalobní námitky a pouze se ztotožnil s postupem žalovaného, aniž svůj postoj zdůvodnil. K tomu lze uvést, že krajský soud vskutku pojal své rozhodnutí poměrně stručně a v rámci odůvodnění svých závěrů převážně odkazuje na závěry obsažené v rozhodnutí žalovaného, se kterými se plně ztotožňuje. Takový postup je ovšem zcela v souladu s judikaturou zdejšího soudu, který konstatoval, že „*je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou*“ (viz rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného je odůvodněno důkladně, a proto neshledal odkazování krajského soudu na toto rozhodnutí nijak problematickým.

[24] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného a krajského soudu neshledal důvodnou.

III.B. Námitka nedostatečného zjištění skutkového stavu věci

[25] Jádrem sporu mezi účastníky je, zda se na zboží, které si stěžovatelka nechala dovézt v letech 2010 a 2011, vztahovalo antidumpingové clo dle nařízení Rady (ES) č. 383/2009.¹ Podle čl. 1 odst. 1 tohoto nařízení se ukládá konečné antidumpingové clo z

¹ Nařízení Rady (ES) č. 383/2009 ze dne 5. května 2009 o uložení konečného antidumpingového cla a o konečném výběru prozatímního cla z dovozu některých drátů a drátěných lan z nelegované oceli pro

dovozu tam vyjmenovaných drátů *pocházejících z Čínské lidové republiky*. Za zboží pocházející z Čínské lidové republiky se považuje zboží, které bylo zcela získáno nebo vyrobeno v této zemi [čl. 23 odst. 1 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92, kterým se vydává celní kodex společenství² (dále jen „celní kodex“)]. Antidumpingové clo se proto uplatní v případě, že zboží bylo zcela získáno nebo vyrobeno v Čínské lidové republice.

[26] Žalovaný je přesvědčen, že dodávky zboží pochází z Číny, a že skutkový stav byl zjištěn v rozsahu, který vylučuje důvodné pochybnosti. Naproti tomu stěžovatelka je přesvědčena, že zboží pochází z Malajsie a že důkazy, které předložila, jsou k prokázání malajského původu dostačující.

[27] Pokud jde o prokazování skutkového stavu v řízení před celními orgány, uplatní se specifické zásady daňového řízení. Jak Nejvyšší správní soud vyslovil již v rozsudku ze dne 31. 1. 2005, čj. 4 As 1/2003 - 71, č. 542/2005 Sb. NSS: *„Pokud celní orgán jako správce daně v souladu s § 31 odst. 8 písm. c) zákona ČNR č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, prokáže existenci skutečností vyvracejících věrohodnost, průkaznost či správnost účetnictví, evidencí či záznamů vedených celním (daňovým) subjektem, je důkazní břemeno na celním subjektu, jehož povinností podle § 31 odst. 9 citovaného zákona je navrhnout či označit důkazy, které mají potvrdit skutečnosti jím uvedené v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl celním orgánem v průběhu celního řízení vyzván. Pokud celní subjekt toto důkazní břemeno neunes, celní orgán podle okolností uloží povinnost zaplatit clo v jiné výši, než odpovídá údajům uvedeným celním subjektem při propuštění dovezeného zboží do volného oběhu“* (v současnosti jde o § 92 daňového řádu).

[28] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval důkazy předloženými celními orgány.

[29] Judikatura se opakovaně vyjádřila k pravomoci OLAF a k povaze jím vydávaných zpráv. Dovídala, že zpráva OLAF, třebaže není zprávou konečnou, je důkazem přípustným v řízení (viz např. rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2011, čj. 1 Afs 44/2011-85, body 14 násl., věc *OLPRAN*). Toho si je vědoma i stěžovatelka, nicméně dodává, že v konkrétním případě nemůže být důkazní hodnota zprávy OLAF dostatečná, jelikož z ní nevyplývá provázanost s konkrétním zbožím dováženým stěžovatelkou.

[30] S uvedenou námitkou zdejší soud nesouhlasí. OLAF ve zprávě informuje o přehledech ZB-1 a ZB-2, které zaznamenávají vstupy do a výstupy z volné obchodní zóny Port Klang v Malajsii. Dále ve zprávě podrobně popisuje význam jednotlivých údajů uvedených v přehledech. Důkazní hodnotou přehledů se zabývají podrobněji také celní úřad a žalovaný ve svých rozhodnutích. Nejvyšší správní soud konstatuje, že záznamy přístavu Port Klang zobrazují spárované přehledy ZB-1 a ZB-2. Z toho vyplývá, že zboží v přehledech uvedené bylo do svobodného pásma malajského přístavu Port Klang dovezeno a totožné zboží bylo poté vyvezeno ze svobodného pásma pryč. Jednalo se tedy o pouhou překládku a zboží si ponechalo deklarovaný čínský původ. V obou výstupních přehledech ZB-2 je pak jako příjemce uvedena stěžovatelka, což ostatně potvrzují také

předpínání předem a dodatečně (předpínací dráty a lana) pocházejících z Čínské lidové republiky. Úř. věst. L 118, 13.5.2009, s. 1–10.

² Nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. října 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství; zvláštní vydání v českém jazyce: Kapitola 02 Svazek 004 S. 307 – 356.

pokračování

nákladní listy přiložené ke zprávě OLAF. O tom, že zboží uvedené v přehledech bylo stěžovatelkou skutečně přijato, svědčí ve správním spisu dovozní doklad ze dne 10. 11. 2010 a celní prohlášení ze dne 13. 5. 2011, předložená zástupkyní stěžovatelky. Údaje zde uvedené (zejména čísla kontejnerů a hmotnost) se shodují s údaji ve výstupních přehledech ZB-2, popř. nákladních listech.

[31] Stěžovatelka namítá, že informace uvedené ve zprávě OLAF jsou neprůkazné, jedná se o pouhý tabulkový soupis položek. OLAF měl doložit další listinné důkazy či provést výslech jeho pracovníků, který by objasnil, na základě jakých skutečností byly informace o původu zboží obsažené v tabulce získány. K tomu zdejší soud uvádí, že postup, jakým byly informace získány, je podrobně popsán ve zprávě OLAF. Jedná se o záznamy, které OLAF získal přímo od oficiální autority - malajského orgánu Port Klang, který je odpovědný za dohled nad obchodními aktivitami v rámci svobodného pásma, přístavu Klang. Tabulky jsou vedeny na základě vstupních a výstupních prohlášení. Tato prohlášení se podávají elektronicky či na tiskopisech a jsou následně evidována v příslušných evidencích ZB. V takovém případě nemůže být o původu informací obsažených v tabulce pochyb a požadavek na doplnění dalších důkazů je dle zdejšího soudu nadbytečný (srov. obecně rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2008, čj. 8 Afs 81/2007-42).

[32] Stěžovatelka také tvrdí, že zpráva OLAF je jediným osamoceným důkazem, který nemůže být podkladem pro dostatečné zjištění skutkového stavu věci. Judikatura zdejšího soudu však v případech s obdobným skutkovým stavem, ve kterých se zpráva OLAF rovněž opírala zejména o přehledy ZB-1, ZB-2 poskytnuté přístavem Port Klang, dovodila, že skutkový stav je dostatečný k prokázání čínského původu zboží (viz např. rozsudky NSS ze dne 11. 7. 2012, čj. 2 Afs 41/2012 – 30, body 11 a 12, nebo ze dne 29. 1. 2014, čj. 1 Afs 95/2013-43, bod 26, vše ve věci kasační stížnosti společnosti *OLPRAN*). Zpráva OLAF samozřejmě není žádnou korunou důkazů, stěžovatelka mohla proti této zprávě nabídnout vlastní konkurující důkazy. To však neučinila (viz k tomu též další text).

[33] S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že námitky stěžovatelky zpochybňující důkazní hodnotu zprávy OLAF nejsou důvodné.

[34] Nejvyšší správní soud se dále zabýval významem důkazů předložených stěžovatelkou.

[35] Stěžovatelka předložila k prokázání původu zboží zejména osvědčení o původu zboží, vystavená malajskou obchodní komorou. Nicméně výpovědní hodnota certifikátů byla zpochybněna neúspěšným pokusem o jejich verifikaci a stěžovatelka byla vyzvána k předložení jiných důkazních prostředků o malajském původu zboží. Stěžovatelka proti výsledkům verifikace namítá, že nečinnost třetí strany nemůže jít k její tíži. S tím zdejší soud nesouhlasí. Celní úřad postupoval v souladu s čl. 26 odst. 2 celního kodexu, který pro případ prokazování nepreferenčního původu stanoví, že i tehdy, kdy je doklad prokazující původ zboží vyžadovaný dle zvláštního právního předpisu předložen, *mohou v případě vážných pochybností celní orgány požadovat dodatečné doklady prokazující, že původ zboží je stanoven v souladu s příslušnými předpisy Společenství*. Neprokázání pravosti osvědčení jistě vážné pochybnosti o původu zboží zakládá.

[36] Stěžovatelka mezi dalšími důkazy zmiňuje obchodně-právní dokumenty, mandátní smlouvu ze dne 8. 1. 2010 a kupní smlouvu ze dne 10. 2. 2011. Tyto dokumenty mají prokazovat, že stěžovatelka nakoupila zboží v Malajsii. Stěžovatelka nesouhlasí s tvrzením žalovaného a krajského soudu, že tyto dokumenty nebyly součástí správního spisu. Po prozkoumání spisu se zdejší soud přesvědčil, že neexistuje žádný záznam o tom, že by dokumenty byly v řízení před celním úřadem předloženy. Celní úřad ve sdělení ze dne 11. 2. 2014 informoval, že žalovanému předložil kompletní spisový materiál, přičemž zmiňované dokumenty nejsou jeho součástí. Nejvyšší správní soud po zhlédnutí dokumentů přiložených k doplnění kasační stížnosti ze dne 4. 10. 2016 konstatuje, že ze zprávy o kontrole po propuštění zboží ze dne 24. 10. 2011 je zřejmé, že za účelem kontroly po propuštění zboží stěžovatelka doložila na oddělení 031 – Kontrol důkazní dokumentaci. Mezi nimi se objevuje v záznamu také mandátní smlouva a kupní smlouva, nicméně není jasné, zda se jedná o dokumenty totožné s těmi, které nyní stěžovatelka přikládá ke kasační stížnosti. Nutno podotknout, že stěžovatelka v kasační stížnosti zmiňuje jinou kupní smlouvu (s odlišným datem), než kterou ke kasační stížnosti přikládá a která se ani nenachází v záznamu průběhu kontroly po propuštění zboží. Z doložené zprávy o kontrole navíc vyplývá, že dokumenty byly průkazně doloženy k jiné věci a na jiné oddělení celního úřadu – oddělení 031 Kontrol, než které zahájilo se stěžovatelkou řízení o doměření antidumpingového cla – oddělení 030 Právních a správních činností. Stěžovatelka jako účastnice daňového řízení měla možnost nahlédnout do podkladů pro vydání rozhodnutí. Pokud byla přesvědčena o tom, že existují další důkazy k prokázání jejich tvrzení, měla takové důkazy doplnit či alespoň odkázat na jejich existenci ve spisu jiného oddělení celního úřadu (viz např. rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, čj. 9 As 46/2011-64, event. srov. rozsudek NSS ze dne 3. 2. 2010, čj. 1 Afs 103/2009 - 232, č. 2033/2010 Sb. NSS, bod 44). Dokumenty přiloženými ke kasační stížnosti proto Nejvyšší správní soud nebude provádět dokazování.

[37] Navíc stěžovatelka s argumentací o opominutí obchodně-právních dokumentů přichází až v žalobě, v doplnění odvolání k žalovanému stěžovatelka pouze zmínila, že si dodávky zboží objednala u společnosti Maxkey Industries SDS BHD a společnosti Acorsit Aluminium Industry. Na žádné smlouvy mezi ní a společnostmi Tianjin Chunpeng Prestressed Concrete Strand Co., LTD. v odvolání neupozorňuje. Žalovaný proto nijak nepochybil, přezkoumal-li v souladu s § 114 odst. 2 daňového řádu odvoláním napadené rozhodnutí celního úřadu pouze v rozsahu požadovaném v odvolání. Stěžovatelka zajisté nemůže účinně zpochybňovat zákonnost postupu žalovaného správního orgánu a vytýkat mu jako procesní vadu, že se nevypořádal se skutečnostmi či právními námitkami, které ve správním řízení neuvedla (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 8. 2008, čj. 7 Afs 54/2007-62, č. 1742/2009 Sb. NSS).

[38] Zdejší soud se proto ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že stěžovatelka v celním řízení neunesla své důkazní břemeno. Důkazy, o které opřela svou žalobu, totiž v celním řízení vůbec nepředložila. Skutkový stav byl prokázán v rozsahu, o němž neexistují důvodné pochybnosti. Celní orgány předložily jasné, průkazné a dostatečně konkrétní důkazy, které prokazují čínský původ zboží. Stěžovatelka naopak nebyla schopná prokázat svá tvrzení, že zboží je malajského původu. Celní orgány nepochybily, pokud za takových skutkových okolností přistoupily k doměření antidumpingového cla.

pokračování

III.C. *Námítka neposkytnutí objektivně splnitelné lhůty k vyjádření*

[39] Stěžovatelka zdůrazňuje, že jí nebyla poskytnuta dodatečná lhůta k vyjádření se k výsledkům šetření. Takový postup je prý v rozporu s § 6 odst. 3 a 4 daňového řádu.

[40] K tomu zdejší soud uvádí následující. Podle § 36 odst. 1 daňového řádu správce daně povolí ze *závažného důvodu* na žádost prodloužení lhůty stanovené správcem daně nebo lhůty zákonné. Stěžovatelka v zamítnuté žádosti o prodloužení lhůty uvedla jako jediný důvod pro prodloužení lhůty čerpání dovolených a nepřítomnost svého jednatele. Nejvyšší správní soud se proto ztotožňuje s názorem krajského soudu, podle něhož byly důvody žádosti banální a rozhodně je nebylo možno hodnotit jako *závažné důvody* ve smyslu § 36 odst. 1 daňového řádu. Břemeno tvrzení přitom bylo na stěžovatce a celní úřad nebyl povinen domýšlet, zda (snad) existovaly jiné důvody, které by mohly nad rámec důvodů uvedených v žádosti svědčit ve prospěch prodloužení lhůty dle § 36 odst. 1 daňového řádu. Nutno vzít v potaz též to, že předtím celní úřad stěžovatce jednou stanovenou lhůtu prodloužil (viz bod [4] shora).

[41] Stěžovatelka dále namítá, že nebyla přiměřeně poučena o svých právech a povinnostech. Ze správního spisu však vyplývá, že stěžovatelka byla řádně vyzvána k podání vysvětlení oznámením ze dne 28. 6. 2013; na tuto výzvu následně stěžovatelka reagovala.

[42] Lze proto souhlasit s žalovaným a krajským soudem, že námitky stěžovatelky jsou nedůvodné.

III.D. *Námítka neoprávněně vyměřeného penále*

[43] Poslední námitka v kasační stížnosti se týká penále, které bylo stěžovatce uloženo spolu s doměřením antidumpingového cla dle § 251 odst. 1 daňového řádu. Stěžovatelka tvrdí, že jí bylo penále vyměřeno neoprávněně, jelikož sama neporušila žádnou povinnost, a proto na její straně chybí zavinění nezbytné k uložení sankce. Dále stěžovatelka uvádí, že výše sankce byla nepřiměřeně vysoká, a celní úřad pochybil, protože při stanovení výše penále nevyužil institut správního uvážení.

[44] Dříve než se Nejvyšší správní soud vyjádří ke konkrétním tvrzením stěžovatelky, je nutné upozornit na vývoj právního názoru zdejšího soudu. Dosavadní judikatura zastávala názor, že penále nelze chápat jako sankci za správní delikt (viz např. rozsudek ze dne 26. 10. 2011, čj. 9 Afs 27/2011 – 68). V usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 11. 2015, čj. 4 Afs 210/2014-57, č. 3348/2016 Sb. NSS, zdejší soud na základě analýzy judikatury ESLP dospěl k závěru, že na daňové penále podle § 251 daňového řádu je třeba pohlížet jako na trest *sui generis*. Přestože je penále institutem daňového práva, jedná se o sankci, která má trestní povahu, a proto je třeba na ně aplikovat záruky vyplývající z čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 a 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[45] Penále dle § 251 daňového řádu se ukládá bez ohledu na zavinění daňového subjektu ve vztahu k neuhrazení daně (cla). Penále je řazeno ke zvláštní skupině tzv. platebních deliktů, jejichž povaha nemusí umožňovat zohlednění některé ze zásad dovozených pro oblast správních deliktů. Právě v případě platebních deliktů zákonná konstrukce předpokládá „automatické“ uvalení sankce za porušení konkrétní povinnosti daňového subjektu na úseku správy daní. Správce daně nemá žádnou diskreci při uložení penále dle § 251 daňového řádu. Nelze ani použít obvyklá kritéria při trestání, jako je povaha a závažnost činu, poměry delikventa či možnosti jeho nápravy (viz body 65 a 66 usnesení rozšířeného senátu čj. 4 Afs 210/2014-57).

[46] Krajský soud má pravdu, že celní úřad neměl při uložení penále žádné uvážení a nemohl ani penále v okamžiku jeho ukládání jakkoliv snižovat. Pokud stěžovatelka považovala penále za příliš přísné, měla postupovat podle některé z možností, které k zmírnění penále dává daňový řád.

IV. Závěr a náklady řízení

[47] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[48] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. prosince 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu